

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI

KHOA VIẾT VĂN – VIẾT BÁO

NGUYỄN THỊ Mai

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

(KHÓA 11, NĂM 2008 – 2012)

HÀ NỘI – 2012

Bữa tiệc cuối cùng

“Khi mà chính những người mẹ là thủ phạm giết con mình,
thì không thể kêu gọi bất cứ yêu thương gì trong thế giới này”

(Mẹ Teresa Calcutta)

Con chim lợn vẫn đang kêu eng éc sau lưng chúng tôi. Nó đã bay vòng quanh nhà thờ một hồi rồi lao như tên vào khu rừng. Cả khu rừng đang ngủ yên. Chẳng có ai biết ở đây đang diễn ra một cuộc rượt đuổi. Kẻ rượt đuổi không phải là tôi. Tôi là kẻ bị rượt đuổi. Một thế lực với sức mạnh ghê gớm đang đuổi theo và tìm cách làm hại tôi. Đó là sự thực. Tôi không thể lường trước được những gì có thể đến với mình bây giờ. Bốn bề vắng lặng. Tôi chỉ biết cầm đầu chạy theo người dẫn đường – một cô gái mà tôi chỉ vừa mới gặp. Làm sao để rời khỏi nơi này? Làm sao để tôi biết đây chỉ là một con ác mộng?

Trăng đã lên cao. Lúc này dưới ánh trăng tôi mới nhận ra mình đang đứng trước một ngôi nhà thờ cổ. Vắng lặng quá chừng. Vắng lặng đến mức làm người ta có cảm giác bị đe dọa. Tôi bước thận trọng trên đám cỏ gai, cỏ ấu. Dưới chân tôi những con dế vẫn đang trò chuyện lao xao, dường như sự có mặt của tôi không hề gây ảnh hưởng gì tới chúng. Tôi mừng vì điều đó. Tuy vậy, cách nào đó, điều này cũng là sự không may đối với tôi. Giả như chúng cứ nhộn nhạo phản đối việc có mặt ở đây thì có lẽ mọi việc đã khác, cái vắng lặng sẽ không còn, như thế có phải tôi đã thấy mình được an toàn hơn không?

Tôi vừa đi vừa nghĩ, cái gì đã xui khiến tôi vào đây. Trong bao nhiêu nơi tôi có thể đến, tại sao tôi lại đến nơi này? Tôi bắt đầu hối hận, dù với lý do gì đi nữa thì việc rơi vào hoàn cảnh này cũng là một việc không hay ho gì. Ít ra cũng không thể thú vị hơn việc tiếp tục ngồi với lũ bạn rượu của mình để nói về những chủ đề “mát mẻ” đặc chất đàn ông. Tôi nhớ, chỉ mới đây, mới như vừa cách đây khoảng mười phút. Tôi và lũ bạn đang ngồi trong một quán ăn bình dân, cùng nhâm nhi những chén rượu và bàn tán về cô bồ trẻ của X.

Con bồ của mày trông ngon mắt thật đấy – thằng mặt lười cày thốt lên.

Tất nhiên – X. trả lời

Chúng mày quen nhau lâu chưa? – Thằng mặt lười cày tiếp tục hỏi.

Một tháng.

Thế mà mày đã ăn được nó? Thằng mặt lười cày ngơ ngác hỏi. Đó là điều không tưởng đối với nó. Cũng dễ hiểu thôi. Nó nghèo, xấu trai, lại chẳng duyên tẹo nào. Chỉ được cái giỏi, nhưng cái ấy thì ăn nhằm gì.

Nếu muốn thì trong ngày đã ăn được, khó gì đâu – X. nhếch mép cười và đưa tay đẩy cái ví da cứ đòi chuồi ra vào túi.

Nàng có nhiệt tình không? Thằng mặt lười cày hỏi dồn.

Nhiệt tình đến mức có thể khiến bất kỳ thằng đàn ông nào đang đau buồn về con cu của mình phải sung sức lại.

Tôi ngồi chăm chú nghe và mãi miết tưởng tượng. Tôi tưởng tượng nàng đang trên người tôi, trần truồng, cuồng nhiệt. Trong bóng tối lờ mờ tôi nhìn thấy

những đường cong tuyệt mỹ của nàng, hai bầu ngực núng nính, lúc lắc theo từng nhịp đưa của tôi. Chúng tôi đắm chìm trong những cơn hoan lạc liên miên, hết đợt này đến đợt khác, hết tư thế này đến tư thế khác. Tôi nghe tiếng nàng rên rầm, hỗn hển bên tai tôi. Nhồn nhột, nâng nâng. *Như ngày nào.*

Sao mặt đàn ra thế? – thằng X. hỏi tôi. Câu hỏi bất ngờ làm tôi hơi giật mình và cũng chột dạ nữa. Nếu nó biết tôi đang tưởng tượng việc mình làm tình với con bồ của nó không biết nó sẽ thế nào. Nó sẽ chửi tôi, đánh tôi thậm chí cắt đứt quan hệ bạn bè với tôi hay chỉ cười xòa cho qua. Tất cả đều có thể xảy ra, với nó con bé ấy chỉ là *gái* chứ không bao giờ là vợ. Chuyện lấy, chuyện yêu, chuyện tình dục không phải bao giờ cũng thống nhất với nhau.

Không có gì – tôi dứt mình ra khỏi cơn tưởng tượng và trả lời – tao chỉ đang nghĩ vài thứ linh tinh thôi.

Đừng nghĩ nữa –X. nói – tao biết nó giống bạn gái cũ của mày.

Phải – thằng mặt lười cay chua thêm.

Tôi không nói gì.

Ban đầu tao cũng hơi giật mình – X. tiếp – Nhưng khi nghĩ rằng, trên thực tế ta chẳng thể nào có thể *gặp cô ấy* một cách thật như thế và *cô ấy* hơn nàng của tao những sáu tuổi; tao thấy yên tâm. Dù tao vẫn cảm giác như có lỗi với mày.

Tôi cười. Một cái cười khó hiểu bởi chính bản thân tôi cũng không hiểu tại sao tôi cười. Tôi lặng lẽ chiêu một ngụm rượu – thứ nước cay nồng, chát, đắng, chảy vào cổ họng rồi xuống sâu hơn nữa, đi tới đâu cũng chỉ mang lại một thứ cảm giác bỏng rát. Tôi chợt nhớ đã có lần *em* hỏi tôi: rượu có gì ngon, toàn mùi cơ cực, sao đàn ông các anh lại thích uống? Tại sao nhi? Phải chăng vì rượu có mùi của

cuộc sống? Tôi chợt nghĩ, trên hành trình những giọt rượu theo nhau chảy vào *mé cung* có một cái gì đó thật giống với hành trình của con người. Một hành trình đầy cay đắng, xót xa để đi đến một cõi vô cùng nào đó. Rượu là bạn, bởi lẽ nó giúp ta chiêm nghiệm về cuộc đời, nhắc ta rằng mình gắn với thực tại? Thực tại ấy là gì nếu nói như tâm trạng của tôi bây giờ? Ấy phải chăng là thực tại của xót xa, nuối tiếc?

Mười hai năm – một khoảng thời gian khá dài để có thể quên và bận trí bởi nhiều việc khác. Ấy vậy mà tôi vẫn chưa thể quên được *em*. Hay chính xác hơn *em* vẫn luôn hiện diện trong cái cảm giác day dứt, tội lỗi luôn đeo bám tôi. Và tôi lao vào những cơn khoái lạc, hết đợt này đến đợt khác *với em*. Tôi gào thét tên em mà chẳng biết để làm gì. Đã muộn rồi – tôi cay đắng nghĩ. Tôi đã lựa chọn và tôi phải chịu trách nhiệm với sự lựa chọn ấy.

Tôi nhắm mắt lại để em cùng nỗi day dứt lắng đi. Một khoảng tối mù mịt và khi mở mắt ra tôi đã thấy mình ở đây. Trong cái không gian quỷ quái, u ám này. Tôi không biết đây là đâu. Bóng tối bao trùm. Có một thứ ánh sáng kỳ lạ chiếu vào tôi làm tôi ngượng ngùng, bối rối. Mọi suy tư của tôi như chìm xuống, chết đi; chỉ sống động một sự giục giã vô hình thúc đẩy tôi tiến về phía trước. Tôi nhắm mắt nhìn, trước mắt tôi chỉ có một thứ ánh sáng đục đục, mờ mờ và những làn khói xám liên tục được phả ra như trong phim kinh dị. Tôi hình dung ra cuộc đối thoại câm lặng giữa hai luồng ánh sáng ấy, giữa hai lực lượng mà tôi không biết đâu là chính đâu là tà; tôi quay lại phía sau, một màu đen đặc quánh, không có dấu hiệu của bất kỳ con đường nào mà tôi đã đi qua để đến được đây; cứ như thể tôi đã bị bốc dời đến đây chỉ trong nháy mắt.

Trước mặt tôi là ngôi nhà thờ cũ kỹ, hoang vắng. Cái âm ỉ ở đây khiến tôi dựng tóc gáy. Thỉnh thoảng những cơn gió thổi qua nghe như tiếng trẻ con

khóc. Tiếng khóc ngật nghèo như là vòi vĩnh, như đòi được yêu thương, che chở. Toàn thân tôi lạnh toát. *Chết tiệt! Một nơi như thế này lấy đâu ra trẻ con chứ? Mình đang ở chỗ quái nào đây, địa ngục chăng?* Tôi lùi về phía sau, đôi chân cuồng lên muốn chạy trốn nhưng lại vấp phải một vật gì. Tôi quay lại; thì ra là một đứa trẻ! Tôi thở phào! Đứa bé ngược mắt lên nhìn tôi, đôi mắt còn ướt nước, hai tay cầm một cái lông chim ngắn và nhỏ, màu nâu như lông chim sẻ. Tôi mỉm cười và ngồi xuống bên nó, hỏi: *cháu làm gì ở đây? Bố mẹ cháu đâu rồi?* Nhưng nó không nói gì, chỉ nhìn tôi – một cái nhìn thẳng thắn, nghiêm nghị. Tôi chợt nghĩ, *không biết nó có hiểu những điều mình nói?* Nhưng không sao. Trẻ con, phụ nữ và người già, bao giờ cũng thích nịnh. *Cháu bé ngoan, lại đây chú...* - tôi vừa nói vừa đưa tay lau giọt nước mắt còn đọng lại trên mí mắt nó. Sự tiếp xúc da thịt ấy làm tôi có một cảm giác thật khủng khiếp. Da nó lạnh như băng và tôi chợt thấy ánh mắt nó cũng vậy. Tôi rút tay lại. Nụ cười tắt ngấm. Tôi nhìn nó chằm chằm, nó nhìn lại tôi không hề khoan nhượng; thời gian như ngưng đọng. Rồi nó cử động, nó co hai chân lại, chống tay xuống đất rồi đẩy thân mình đứng thẳng lên. Mọi hành động của nó đều làm tôi hoảng hốt, ngỡ ngàng. Nó tiến về phía nhà thờ, tay vẫn cầm chiếc lông như lông chim sẻ. Tới một khoảng cách nào đó, nó nhảy lên và biến mất để lại một âm thanh như tiếng vỗ cánh. Tôi ngược nhìn thấy bầu trời đen kịt.

Tất cả lại yên ắng. Đầu óc tôi cứ mụ mị dần đi. Thế là thế nào nhỉ? Tôi đưa tay tát vào mặt mình hai cái. Thấy đau mà vẫn không dám tin vào những gì vừa xảy ra. Tôi lắc đầu *mình say rồi, thật là bê tha quá! Nếu bà vợ mình mà ở đây ắt sẽ rầy rà to. Á hửn sẽ gào toáng lên cho mà xem.* Cùng với ý nghĩ đó tôi thấy mình bình tĩnh, tự tin trở lại. Chẳng có ma quái nào hết! Rồi tôi lại chợt nghĩ đến *em*, nếu thật sự có kiếp sau, có linh hồn thì bây giờ *em* ở đâu? *Em* là ma hay là thiên thần, hay là gì nhỉ? Chợt thấy trong tim nhói đau.

Lúc này ánh trăng trên đầu tôi đã chuyển màu vàng khé.

Ngôi nhà thờ có ba cửa ra vào, một cửa chính và hai cửa phụ. Một cánh cửa hé mở. Tôi đẩy rộng nó ra một chút. Một làn khói tỏa vào mặt tôi. Tôi nhìn một lượt quanh nhà thờ. Ngôi nhà thờ này đồ nát lắm, lại vắng vẻ nữa. Chắc hẳn đã bị bỏ hoang lâu rồi. Tôi thắc mắc, tại sao một nơi bỏ hoang mà trong nhà thờ vẫn có ánh sáng? Con chiên ngoan đạo nào đã tới đây thắp cho Chúa một ngọn nến để Ngài bớt lạnh lẽo?

Tôi toan bước vào thì nhìn thấy cách mình một đoạn không xa, đứng núp sau một cái cây, một cô gái mặc váy trắng dài chấm gót chân. Những lọn tóc bị gió thổi tung che mất một nửa khuôn mặt khiến tôi không thể nhìn rõ cô, chỉ biết cô có đôi mắt đẹp. Đôi mắt đó đang hướng về phía tôi.

Chắc cô đã thắp nến trong nhà thờ? – tôi vừa hỏi vừa tiến về phía cô gái. Nhưng thật tiếc, dù cho tôi đã cố gắng hết sức cũng không thể làm cô thấy tôi thân thiện và vô hại. Cô lùi lại và vụt chạy đi trong đêm tối.

Gió lạnh buốt.

Đã tới nơi rồi thì vào đi, đứng đó làm gì nữa? Tôi giật mình quay lại. Chẳng thấy có ai ngoài một con mèo đen đang quay về phía mình. Bà ấy chờ anh đã lâu. Lẽ ra anh phải có mặt ở đây từ ba mươi phút trước.

Và tôi cứ thế đi vào như đó là việc tự nhiên nhất trên đời.

Thật đáng ngạc nhiên, ngôi nhà thờ chẳng có gì từng là nơi thờ phụng cả. Chỉ có một cây thánh giá đã bị mạng nhện giăng kín được xếp trong một góc khuất. Và tôi nhận ra sự quen thuộc trong gian bếp nhà mình. Đúng rồi! Đúng là gian bếp nhà tôi, ở bên trái kia là chỗ để bát đĩa. Chếch sang một chút là chỗ để

dao thót. Một cái bàn rộng đặt ở giữa kia. Kinh ngạc đến nực cười. Vợ tôi bước ra tươi cười, *anh thật chậm chạp quá, cơm canh nguội hết rồi này*. Thị vừa nói vừa nháy mắt cười với tôi, cái cười dĩ quá khiến toàn thân tôi căng lên, máu chảy rần rật. Đèn điện tung bùng, tiếng máy điều hòa chạy ro ro. Thị bước tới hôn tôi và kéo tôi ngồi vào bàn.

Người anh toàn mùi rượu – câu nói dài ra, nũng nịu, rồi thị lại cười – chờ em chút nhé!

Một lát sau thị quay lại với một cốc nước chanh. Anh uống đi này – thị đặt cốc nước vào tay tôi. Hương chanh dịu nhẹ làm tôi minh mẫn dần lên. Chúng tôi ăn uống vui vẻ. Một bữa tiệc thịnh soạn được làm hoàn toàn từ thịt. Có bánh mì kẹp thịt, có thịt xiên nướng, món thịt sốt cà. Một bát súp đặc quánh, với đủ các màu từ phớt hồng đến đỏ đậm. Trông rất đẹp mắt. Những miếng nhỏ nhỏ, xinh xinh ngậm vào trong miệng mềm như muốn tan ngay ra, ngọt và béo ngậy. Tôi đánh liền một tô bự. Ăn xong tôi và thị làm tình ngay tại căn bếp nhà mình, ngay giữa ngôi nhà thờ cổ. Thật không chê vào đâu được làn da trắng mịn, và cách làm tình quá ư thành thạo của thị.

Con chim lợn vẫn đang kêu eng éc sau lưng chúng tôi. Nó đã bay vòng quanh nhà thờ một hồi rồi lao như tên vào khu rừng. Cả khu rừng đang ngủ yên. Chẳng có ai biết ở đây đang diễn ra một cuộc rượt đuổi. Kẻ rượt đuổi không phải là tôi. Tôi là kẻ bị rượt đuổi. Một thế lực với sức mạnh ghê gớm đang đuổi theo và tìm cách làm hại tôi. Đó là sự thực. Tôi không thể lường trước được những gì có thể đến với mình bây giờ. Bốn bề vắng lặng. Tôi chỉ biết cầm đầu chạy theo người dẫn đường – một cô gái mà tôi chỉ vừa mới gặp. Váy nàng trắng toát, tay nàng cũng trắng, mềm mại. Nàng đang cầm tay tôi chạy miết vào rừng. Giá ở vào hoàn cảnh khác thì hẳn tôi phải xúc động lắm dưới làn da mịn màng ấy. Nhưng bây giờ

tôi chỉ có một mối bận tâm làm sao để rời khỏi nơi này? Làm sao để tôi biết đây chỉ là một cơn ác mộng?

Qua những phút cao trào, chúng tôi rời nhau ra. Tôi nằm lăn sang một bên. Thị tiến lại gần, hỏi:

Anh thấy sao?

Đã lắm!

Thế bữa tôi thế nào?

Tuyệt!

Hay! Thị cười to tán thưởng và đứng lên tiến về phía vòi nước lọc lấy một cốc rồi tu ừng ực. Thế mà em cứ tưởng là anh sẽ không thích. Vì thực tế là hơi dai phải không nhỉ? Thị vừa nói vừa đưa tay vào trong miệng cố moi cái gì đó. Thành ra lời nói cứ méo mó dần đi.

Không. Thế là vừa. Cơ mà em nấu ăn thật ngon. Ngọt và thơm. Nhưng điều đặc biệt là ngọt và thơm không phải do gia vị - tôi nằm trần truồng dưới đất suy tư – phải không nhỉ?

Chưa ngon đâu – thị chắt lưỡi và lôi ra một miếng thịt nhỏ bị nhét trong kẽ răng, định quăng đi nhưng nghĩ thế nào lại bỏ vào miệng, uống thêm ngụm nước – nếu bắt được một thằng nhỏ tuổi hơn chút nữa đảm bảo sẽ ngọt và thơm hơn nhiều.

Một thằng nhỏ? Tôi giật mình. Thằng nhỏ nào cơ? Tôi ngớ ngác.

Anh chẳng gặp nó rồi còn gì. Cái thằng ngồi ngoài cửa ban nãy ấy – thị trả lời.

Thế nó đâu rồi? tôi hỏi.

Thị quay ra, ánh mắt ngờ vực, nhìn tôi như nhìn sinh vật lạ. Một thoáng rồi thị nói – Anh hỏi mới hay làm sao! Cứ như ngổ rùng!

Thấy tôi vẫn chưa hiểu thị bèn nói tiếp – nó đang ở trong bụng anh chứ ở đâu!

Tôi bất giác đưa tay ôm bụng. Nhưng bụng tôi yên ắng, chẳng có gì là khác thường. Em nói thật đấy à? Nhưng làm sao nó lại trong bụng anh được?

Cụ thể là nó đang ở trong dạ dày anh ấy. Nhưng chắc cũng chẳng được lâu đâu. Anh tiêu hóa tốt lắm mà!

Thế có nghĩa là... - tôi lắp bắp.

Phải – thị có vẻ hơi cáu – nó đâu có tự dung mà chui vào bụng anh được. Chính anh là người vừa giúp nó thực hiện cái hành trình ấy đấy.

Tôi hoang mang. Đầu tôi đau như búa bổ. Tai cứ ù dần đi theo từng nhịp chạy. Nhưng giá như tôi điếc hẳn đi thì tốt biết mấy. Như thế chắc tôi sẽ không nghe thấy tiếng nói lạnh tanh, ròn rợn ấy nữa. *Đễ lắm! anh chỉ cần treo ngược nó lên. Để máu dồn xuống mặt; mặt nó sẽ tím lại đen như trái hồng quân. Rồi như nước đọng lại trong một cái vũng. Anh chỉ cần mở nơi thấp nhất – chính là đỉnh đầu của nó – thì anh sẽ lấy được hết máu ra ngoài, cho tới giọt cuối cùng. Nhưng phải nhớ. Trước khi lấy máu, anh cần phải làm sạch nó đã. Chỉ cần một chút vôi nước đổ vào mũi, vào miệng nó. Lắc lắc như ta xúc miệng rồi đổ ra. Và thêm vào một chút tiêu, chờ nó hắt hơi vài cái; thế là sạch...* Thị mãi miết nói mà không để ý là tôi đã lao ra ngoài. Không mũ, không giày, không cả một mảnh vải che thân. Tôi cứ thế lao đi. Đôi chân cuống lên làm tôi vấp ngã liên tục. Tất cả mọi thứ trước mắt

tôi như quay cuồng. Những cái cây sát hồi nhà thờ lao vun vút, cùng lúc đó tôi nghe thấy phía sau mình vang lên một tiếng động như một đàn chim vỗ cánh. Tôi hiểu rằng mình đang gặp nguy hiểm. Tôi cố gắng chạy hết tốc lực, những con chim vẫn đang đuổi theo tôi. Tiếng kêu eng éc của chúng nghe như lời sấm báo điềm gở. Chúng lao vào tôi và mổ như kèn kèn mổ thịt thối. Tôi điên cuồng xua đuổi chúng, miệng không ngừng chửi rủa nhưng không ăn thua, chúng quá đông và dạn dĩ. Những cái mổ của chúng đầu tiên chỉ rát như vết xước da, nhưng càng về sau càng đau như những nhát dao găm vào thịt tôi, đau buốt. Tôi đưa tay ra hươ hươ và tóm được một con. Tôi siết nó trong lòng bàn tay, chặt như hai hàm răng đang nghiền vào nhau kèn kẹt. Không biết có phải vì hiểu được sự giận dữ của tôi hay không mà những con chim đột ngột lặng lẽ, chúng thôi không mổ nữa, thậm chí chúng không bay nữa, giữ nguyên một trạng thái tung cánh, lơ lửng trong không trung. Tôi đưa con chim ra trước mặt, lòng đầy giận dữ. Bàn tay run run xò ra, tôi thấy con chim nằm trong lòng bàn tay mình nhỏ bé một cách thảm hại, không một chút sức lực, cánh và chân choãi ra, ngực nó phập phồng thờ ỉa như là mắc nghẹn; trong lòng tôi chợt nảy nở một sự thương cảm. Nhưng con chim ngược lên, nó nhìn tôi, cái nhìn lạnh như của thằng bé ấy. *Không cần phải thương xót tôi, giả tạo!* Tôi bất giác ném con chim xuống đất, và tất cả tai họa lại ập xuống. Những con chim lại đồng loạt tung cánh, và tôi cảm thấy chúng như giận dữ hơn trước, những cú mổ cũng mạnh hơn, sâu hơn, đau hơn. Tôi bất lực đưa hai tay lên ôm đầu. Tôi la hét, tôi kêu cứu nhưng tiếng kêu của tôi như bị lọt thỏm vào bóng đêm, câm lặng. Đúng lúc ấy, lúc mà tôi tin là mình sắp chết thì có một cánh tay nắm lấy tôi. Một bàn tay đầy sức mạnh – bàn tay mềm mại của một người con gái – tôi lập tức thấy mình có hy vọng. Nàng nói với tôi.

Chạy nhanh nào!

Và tôi chạy.

Lúc đó, cái cảm giác sợ hãi và cô đơn tột độ đã cho tôi hiểu rằng, một bàn tay ấm áp thật đáng quý biết bao. Và tôi khóc, nước mắt chảy dài, hối hả. Tôi không thể hiểu được cảm giác của mình lúc này. Tôi đang sợ, hay vui mừng hay luyến tiếc, hay là tất cả? Hành trình cuộc đời tôi, mấy chục năm qua bỗng nhiên hiện về trước mắt, rõ ràng và đầy đủ hết sức. Mỗi bước chân chạy là một hình ảnh, một câu chuyện lướt qua. Có những chuyện vui, chuyện buồn, có thành công, có thất bại, có những điều đúng đắn và cả những sai lầm. Lần đầu tiên tôi thấy mình rõ ràng như thế. Và tôi buồn.

Nàng vẫn cầm tay tôi mãi miết chạy, mãi miết tìm đường, rẽ lối. Tiếng nàng thở gấp gấp. Tấm váy trắng đã lấm đất, đôi chỗ bị gai cào rách và bắt đầu xuất hiện cả những vết đỏ, ban đầu chỉ là những chấm con con, sau đó loang to dần ra, đỏ thẫm. Tôi cảm động và chột nghĩ, tại sao nàng lại phải khấn trương đến vậy? Lại phải cố gắng chiến đấu đến thế... cho bản thân tôi? Và tôi thấy áy náy, ái ngại cho nàng.

Nàng kéo tôi trốn vào trong một gốc cây. Đó là một thân cây to, có vẻ như đã nhiều tuổi lắm. Những cái rễ xò ra như một cái nôm. Thời gian trôi qua chậm chạp. Trước mắt tôi nàng vẫn ngó nghiêng, ánh mắt bất an vẫn hướng ra ngoài. Những lọn tóc ướt mồ hôi, dính xuống hai bên má. Tôi nhìn nàng chăm chú. Cánh tay tôi đưa lên, chạm nhẹ vào má nàng. Nàng sững sờ, ánh mắt đứng lại thôi không bất an, nhưng trầm lắng.

Em - tôi bất giác thốt lên, và cảm thấy tim mình ứa nước. Là *em*? Nàng không quay lại. Tôi nắm lấy tay nàng – đôi tay đã lạnh và nhợt đi vì mất sức. Tôi đã nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ được gặp lại em nữa, càng không bao giờ tưởng tượng được lại gặp em trong hoàn cảnh như thế này.

Em có còn giận anh không?

Nàng không quay lại cũng không trả lời. Làm sao có thể không giận được chứ. Những gì tôi nợ em, tôi không biết phải làm sao để bù đắp.

Tại sao anh lại ra đi?

Tại sao anh không cần con chúng mình?

Tại sao anh bội bạc?

Anh xin lỗi.

Xin lỗi cũng chẳng ích gì.

Em còn giận anh không?

Con có oán trách chúng ta không, em không biết được.

Anh về đi.

Về với cuộc sống mà anh đã chọn, và sống cho thật vui vẻ!

Nàng đưa tay đẩy tôi, và tôi thấy mình ngã vào một thung lũng sâu hun hút. Tôi hét lên. Và tỉnh dậy. Ánh sáng lòa nhòa của bệnh viện làm tôi thấy khuôn mặt vợ mình. Thị đứng cạnh giường tôi, giọng đầy xúc động.

Tạ ơn trời đất! Anh tỉnh rồi.

Anh bị làm sao thế này? Tôi đưa tay lên định xoa đầu nhưng cánh tay như không nghe lời tôi, cứ ì ra đấy.

Anh không nhớ gì sao? Anh bị tai nạn. Đã hai ngày rồi đấy. Em tưởng sẽ không gặp lại anh nữa.

Giọng nói thị chân thật, đôi mắt nhòa lệ. Tự nhiên tôi thấy thương thị quá.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Thấy một cô y tá mặc áo blouse trắng xóa, quay lại nhìn tôi và cười. Anh hãy sống thật hạnh phúc!

Tôi đứng trước một ngôi mộ trên tấm biển có ghi “N.T.T.L và baby của mẹ”. Tôi thấp trước mộ ba nén hương. Khói bay lên, quện chặt vào nhau như một gia đình khói. Nếu có kiếp sau cha nhất định cho con một một gia đình trọn vẹn.

GIẤC MƠ BÌNH AN

Trước mắt nó là một cái hồ rộng. Nước trong veo. Cây cối hai bên đường mãi mê ngắm mình trong làn nước, để mặc những nàng gió thì thầm bên tai. Tiếng nô giỡn, cười đùa, hờn giận của gió đáng yêu như một cô bé. Ngây thơ. Giản đơn. Không lo âu vương bận. Bình yên quá! Nó thích thế. Nó đi vòng quanh hồ và thả hồn mình đong đưa với những cành liễu đang lả lơi trong gió. Nó mơ màng nghĩ đến cảnh một ngày nào đó nó sẽ là chủ một ngôi nhà xinh xắn bên bờ hồ. Chiều chiều đứng ở ban công hưởng cái gió từ xa thổi tới. Nó sẽ giang tay ra như đón đợi một cái ôm nồng từ người yêu dấu. Mọi mệt nhọc rồi sẽ qua đi... Hoặc nó sẽ ở một ngôi nhà nhỏ, dưới chân một quả đồi. Hằng ngày nhìn những đàn dê cặm cụi kiếm ăn. Được thấy chúng kiêu hãnh đứng trên triền núi dốc... Mọi mệt nhọc rồi sẽ qua đi, thư thái và bình an!...

Hơi rượu sộc vào mũi nó, một đống mưa chua lòm và một đống chẳng biết là người hay ngọc đang gục dưới chân nó. Nó nghe máu trong mạch đang sôi lên sùng sục. Một sự giận dữ nhanh chóng choán lấy nó. Bao nhiêu tủi cực từ đâu ùa đến. Mọi mệt nhọc rồi sẽ qua đi ư? Đến bao giờ? Nó cúi xuống hay bàn tay siết chặt cái cổ gầy còm kia mà tru lên từng tiếng như sói. Nước mắt giàn giụa. Nó lắc mạnh cái đầu đang rũ dần ra trên tay mình mà hỏi tại sao. Nước dãi nó chảy ra, dính đầy trên những sợi tóc quăn queo, hơi rình của người đàn bà đang nấc lên từng tiếng.

Rồi...

Từ trong bóng đêm xuất hiện một đốm trắng, hếch ngược lên phía trên. Trong đốm trắng ấy lại có một chấm đen. Trông cứ như một con mắt. Nó nhìn trân trân vào con mắt kỳ lạ ấy.

Một phút

Hai phút

Rồi ba phút nặng nề trôi qua. Không có hiện tượng gì xảy ra. Bóng tối vẫn bao trùm. Nó bắt đầu run sợ. Nó hít thật sâu, thở ra thật đều để giữ cho mình được bình tĩnh. Bỗng có cái gì nhờn nhọt sau gáy, nó đưa tay về phía sau và bắt được một vật ướt, mềm và lạnh. Nó hồi hộp, căng mắt nhìn vào vật lạ khi đưa nó ra trước mặt. Và giật nảy người khi thấy đó là một con mắt. Một con mắt trong bóng đêm, một con mắt trong lòng bàn tay. Rồi chẳng biết từ đâu mà nó thấy xung quanh mình toàn là mắt. Nhiều lắm! Hàng trăm, hàng ngàn. Tất cả đều trừng trừng nhìn nó. Quá sợ hãi, nó ném con mắt vào trong bóng đêm và vùng chạy. Nhưng chạy không được. Một bàn tay lạnh buốt nắm lấy tay nó. Một cánh cửa đầy lửa hiện ra. Từ trong đốm lửa ấy có tiếng âm âm, rờn rợn “đi theo Ta”. Nó hoảng hốt khi nghĩ rằng “mình sẽ bị đưa xuống địa ngục?” Một sức mạnh vô hình đang kéo nó vào bên trong – theo tiếng gọi ấy. Hai bàn tay bấu chặt vào thành giường. Nó nhìn ngó xung quanh để kiếm tìm sự trợ giúp nhưng chẳng có ai, đơn độc và bất lực! Sức mạnh ấy vẫn đang lôi nó đi. Lửa tấp vào mặt nóng ran.

Tôi giật mình tỉnh dậy thấy mồ hôi vã ra đầm đìa. Đó có phải là giấc mơ? Tôi sợ! Mở tung chăn màn, tôi chạy vội sang giường bên kia, thấy nó đã đứng đấy từ bao giờ. Thấy tôi nó giật mình quay lại. Trong một lúc tôi thoáng rùng mình, rồi bắt đầu hoang mang, tôi không biết chuyện gì đang diễn ra ở đây - ở nhà tôi, khi

tôi vừa trải qua một điều kinh khủng mà tôi ngờ là một giấc mơ. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của nó – ánh mắt quỷ quyệt như mắt rắn, nhìn thấy người đàn bà nhỏ thó, đang nằm úp mặt xuống giường, tóc buông xoã rũ ruợi, tôi mới nhận thật rằng đó không phải là một giấc mơ. Tôi bất giác lùi lại. Cổ họng ứ nghẹn. Làm sao con người ta lại có thể tàn nhẫn đến mức đó? Giết người? Phải! Nó đã cắt lìa một sự sống không thương xót; đáng sợ hơn nữa, người mà nó muốn giết – người đàn bà đang nằm kia là người có ơn trọng với nó, là mẹ tôi.

Dưới ánh đèn ngủ mờ mờ, chập chờn, qua quái, người đàn bà nằm bất động trên giường, tên sát nhân lì lợm đứng lặng, ánh mắt vẫn vẫn lên vẻ hả hê, đắc thắng. Rồi mọi thứ như quay cuồng, đảo lộn trước mắt tôi, khuôn mặt nó nhạt nhoà dần. Tôi nghe thấy tiếng thân mình ngã ra, tiếng sành sứ vỡ choang trên nền nhà, tiếng chân quay bước lạnh lùng, vô cảm.

Đã ba ngày rồi kể từ hôm đó, tôi không thấy bóng dáng nó đâu. May mắn là mẹ tôi vẫn còn sống. Tôi biết ơn bà về điều đó lắm. Dù bà không hề tỏ ra vui mừng vì điều may mắn ấy. Bà bao giờ cũng vậy, lặng lẽ, lạnh lùng. Bà không bao giờ âu yếm tôi, không bao giờ gọi tôi là “con”. Tuy vậy, tôi vẫn ý thức rõ ràng rằng bà là mẹ tôi; và chừng nào bà còn sống, còn hiện diện bên tôi, chừng ấy tôi vẫn là người hạnh phúc. Thế mà nó định giết hại mẹ tôi? Đột nhiên tôi thù ghét nó một cách ghê gớm. Nó muốn tôi cũng bất hạnh và tồi tệ như nó?

Cha nó chết sáu tháng sau khi nó được sinh ra. Người đàn ông ấy – người mà nó yêu mến suốt đời, nhớ ơn suốt đời lại là người mà những lúc nhớ tới nó chẳng có hình dung nào rõ ràng cả. Lòng yêu mến, tôn thờ cộng thêm sự không rõ ràng ấy đã giúp nó mặc cho cha mình một vẻ thần thánh. Nó trở nên cực đoan,

gay gắt với bất cứ ý kiến nào hướng về cha nó. Và nó thù ghét mẹ tôi khi bà đọc lại lời của một thầy tướng số *sự có mặt trên đời của nó sẽ đem đến cho ông nhiều phiền toái vì tuổi của nó và ông xung khắc, có thể mất mạng*. Và không may là sau khi nó chào đời thì cha nó đột ngột qua đời. Cái chết bất ngờ, tức tưởi của ông biến nó thành tội nhân. Điều này xúc phạm nó ghê gớm. Nó yêu ông như vậy, mong nhớ ông như vậy, đời nào nó có thể trở thành kẻ giết chết ông ấy. Mẹ tôi nhìn nó với ánh mắt hằn học không khoan nhượng. Với những lời kết tội, thoá mạ trong men rượu. Nó đau đớn biết bao, bàng hoàng biết bao khi nghe những điều đó lần đầu tiên. Nó đã từng thấy có lỗi và từng ra sức làm hoà với bà nhưng chỉ là vô vọng. Bởi lẽ bà sẽ không bao giờ chấp nhận nó, cũng như trước đây, sự sống của nó chỉ là một sự lờ làng – nó cay đắng nghĩ. Tất cả mọi thứ trước mắt như thách thức, trêu ngươi sự kiên nhẫn của nó. Thời gian và lòng tự ái đã biến thiện ý của nó thành giận hờn, uất ức. Nó thấy mình không có lỗi nữa, thấy mình vô tội, và thật là vô lý khi mình phải chịu hệ quả của những việc...những việc...mình đâu có làm.

Hôm ấy, ngoài trời còn tối lắm. Chắc mới ba giờ. Với tay lấy thêm chiếc áo, tôi và nó cùng đi. Đã tỉnh rồi thì có cố nằm xuống cũng không ngủ thêm được. Sự xuất hiện của chúng tôi đánh động mấy con chó nhà hàng xóm. Chúng sủa ầm lên như có trộm, một hồi sau cảnh vật lại chìm trong tĩnh lặng. Sương rơi nhiều đọng thành những hạt nhỏ trên lông mi, nặng và lạnh. Gió lồng lộng thổi tung vạt áo. Tôi tưởng như những ngọn gió ấy cũng có thể thổi tung những buồn chán, đắng cay. Nó đi bên tôi mà không nói, ánh mắt bồn chồn.

- Này – tôi nghiêng đầu nhìn nó và tự thấy mình rất duyên dáng – sao lại im thế? Nó cũng nghiêng đầu về phía tôi, chỉ đủ thể hiện rằng nó đang nghe tôi nói. Thế nhưng tiếp sau đó lại là một sự im lặng chứ chẳng có câu trả lời nào cả.

Trời lạnh rất dễ bị viêm phổi. Tôi xốc lại cái áo, kéo khoá lên che kín cổ. Tôi không muốn bị ốm. Những lúc ốm tôi thấy thật khổ sở. Cái đau thể xác không đáng kể, chứ cái cảm giác bất lực và cô đơn thì thật là ghê gớm. Những lúc ấy tôi cứ có cảm giác là cả thế giới vẫn đang rờn rần kéo nhau tiến về phía trước, bỏ mặc tôi đánh vật với sự bất lực của mình. Tôi sẽ bị thụt lùi lại phía sau, sẽ rơi vào bóng tối và chìm ngấm trong đó, sẽ lóp ngóp như người sắp chết đuối và có lẽ tôi sẽ chết.

Tại sao cậu vẫn đi bên tôi? - nó hỏi

Như thế này hả?

Theo cả hai nghĩa – nó nói.

Bởi vì chúng ta là một – tôi trả lời.

Bởi vì chúng ta là một? Cậu có tin vào điều mình vừa nói?

Tôi có tin vào điều mình vừa nói? Tôi và nó được gắn kết với nhau từ trước khi sinh ra, nhưng dù tôi và nó có thương nhau đến cỡ nào. Dù cho với tôi nó là người thân thiết nhất, và với nó tôi cũng tin như vậy. Nhưng một cách nào đó, chúng tôi vẫn là hai chứ không phải một. Suy nghĩ của chúng tôi quá khác nhau, thậm chí có nhiều điều đối lập. Nhưng để tách mình ra khỏi nó thì tôi lại không làm được.

Nó đột ngột nắm lấy tay tôi.

Nếu tin chúng ta là một thì hãy giúp tôi đi. Đôi mắt nó ngấn lệ. Hãy giúp tôi chấm dứt sự đày ải này. Rồi chúng ta sẽ cùng nhau bỏ đi sống một cuộc đời khác.

Cậu đang nói gì vậy?

Cậu biết mà. Cậu cũng thấy thế, đúng không? Cậu cũng thấy đây là cuộc đời cậu không đáng phải chịu, đúng không?

Tôi không hiểu cậu đang nói gì.

Nó tiến về phía tôi.

Cậu yêu bà ta? Giọng nó đầy nghi hoặc. Không lý nào. Bà ta tệ bạc như thế - càng lúc ánh mắt nó càng dữ dần - hãy vứt bỏ sự biết ơn thừa thãi trong lòng cậu đi. Bà ta sinh cậu ra không phải để cậu được hạnh phúc mà là để hành hạ cậu. Vậy nên, phải căm thù bà ta mới đúng. Nhìn đi - nó giật lấy cánh tay tôi, kéo tay áo lên rồi chỉ vào vết sẹo. Cái này nhờ ai mà có? Còn biết bao lần khác, chẳng lẽ trong lòng cậu không có vết thương nào?

Không có - Tôi run rẩy, nước mắt chảy dài theo từng câu hỏi của nó.

Nói dối - nó tiếp tục tiến làm tôi cứ phải lùi mãi, lùi mãi cho tới khi vấp chân vào bờ tường. Nó chống tay ngang mặt tôi, giọng mỉa mai. Bao nhiêu lần cậu khóc vùng tôi đều biết cả... Cậu hoàn toàn có thể giải thoát cho mình. Một cuộc đời không vướng bận thì sẽ thế nào? Những lời nó nói chợt có sức hút lạ thường. Tôi nhìn nó như trông chờ một sự giải đáp. Nó ghé vào tai tôi thì thầm "phải đòi đến những đồng xu cuối cùng" rồi đưa tay về phía tôi phác một hành động ngang cổ.

Tiếng thạch sùng chắt lưỡi như báo hiệu một đêm gở.

* *

*

Mẹ tôi tiếp tục im lặng, không khí trì đọng trong căn nhà làm tôi nhớ nó. Ít nhất những lúc thế này nó có thể lấp đầy khoảng trống trong lòng tôi. Nhưng tôi không đi tìm nó. Tôi không chắc là mình muốn gặp lại nó, cũng không biết mình có mong chờ nó không. Tôi chỉ biết chắc một điều rằng tôi sợ.

Lang thang trên những cánh đồng. Đôi chân đưa tôi đứng trước một ngôi mộ. Ngôi mộ này xấp xỉ tuổi tôi, rêu phong bám đầy. Và tôi khóc. Lần đầu tiên tôi khóc một cách thật thà, khóc to. Tôi không biết khi nào nó sẽ trở lại.

Một chuyến đi

“Ôi, phải chi ai cân được nỗi sầu của tôi,

và ai đặt lên bàn cân nỗi đau tôi phải chịu

Những nỗi đau, nỗi sầu của tôi lại nặng hơn cát
biển

chính vì thế mà tôi phải ghen ngào, nói năng
lúng túng.

Trại phong H. nằm bên một con đường nhỏ thuộc huyện N. Hai bên đường là hàng phi lao thẳng tắp. Xung quanh không có nhà dân. Khu trại như một ốc đảo, nằm cách xa với cái vồn vã, xô bồ của cuộc sống.

Tôi nghiêng người nhìn qua cửa kính thấy những cái cây cứ theo nhau lao đi vun vút. Thấy những bông hoa tím tím, trắng trắng nối tiếp nhau mà không biết là hoa gì. Bỗng thấy lòng mình vui vui. Theo gia đình lên thành phố từ năm mười tuổi, nhưng tôi không thật hòa hợp được với không khí vội vã, bon chen đặc trưng của nó. Cái sự gấp gáp ấy đã sớm làm tôi cảm thấy áp lực, mệt mỏi. Và những ngày gần đây khi lòng tin của tôi bị phản bội, tôi hiểu rằng mình không thể chịu

đựng thêm được nữa. Cần phải có một sự thay đổi nào đó và tôi quyết định đến đây.

Khi tới đây họ đón tôi chân thành. Người ta đứng chờ tôi ở cổng như đón một người quan trọng. Đích thân giám đốc trại đến bắt tay và giới thiệu tôi với mọi người. Chúng tôi vào phòng hội đồng. Một số cán bộ lên phát biểu, tôi cũng nói vài lời rồi trao quà, quần áo cho từng bệnh nhân, quyên góp một khoản nhỏ giúp cải thiện đời sống sinh hoạt trong trại. Bữa cơm trưa có đủ rượu, thịt và những nụ cười vui vẻ trên những khuôn mặt nhăn nhúm, hốc hác. Tôi biết họ vui vì sự có mặt của tôi. Người ta nhìn tôi rồi lại ghé tai nhau to, nhỏ.

Nghe nói là còn ở lại đấy.

Không biết ở có lâu không?

Người đâu mà tốt quá!...

Tôi cười. Nhưng thú thực, bữa ấy tôi ăn không thấy ngon chút nào. Trước khi tới đây tôi đã ý thức được việc mình làm, nơi mình đến. Tôi không thấy sợ. Vậy mà khi ngồi vào bàn, có cái gì đó như chặn ngang họng. Nhìn những cánh tay sứt sẹo, đỏ ửng. Tôi không thể nào ăn được. Thậm chí, trong ruột có cái gì cũng muốn đưa cả ngoài. Những cái bát, cái chén dính đầy cặn bẩn. Đũa mốc xanh, hôi xì. Tôi chỉ muốn bỏ ngay bát đũa đấy đứng dậy, mặc kệ người ta đang vui vẻ, hát hò chào mừng tôi. Có lẽ họ hiểu nên không còn vồ vập lấy tôi như ban đầu. Ngay lúc ấy tôi đã hỏi mình: “có hối hận không?”

Sáng sớm hôm sau tôi bắt tay vào công việc. Vì tôi tình nguyện tới đây nên hoàn toàn không có trách nhiệm gì và cũng không có ai trực tiếp giao “nhiệm vụ”

cho tôi. Việc đầu tiên tôi làm là đi nhặt bát đĩa ở tất cả các phòng, trong nhà ăn đem rửa. Hì hục cả một buổi sáng mới xong. Các ngón tay tôi nhả nheo vì nước. Tôi lấy làm ngạc nhiên, một thằng đàn ông chưa bao giờ giúp vợ việc nội trợ như tôi lại có thể làm được như thế. Tôi thấy mình cũng “đảm đang”.

Công việc ở đây cứ cuốn tôi đi. Từ những việc sửa điện, sửa ống nước đến làm cỏ, bắt sâu đều mang lại cho tôi cảm giác thú vị. Sự bức bối trong tôi lắng xuống. Tôi sinh hoạt với họ thoải mái hơn, nói chuyện với nó nhiều hơn. Cảnh những ngón tay cứ tự động rời khỏi thân xác tôi cũng bắt gặp nhiều hơn và không còn sợ như lần đầu tiên chứng kiến nữa. Tuy vậy, tôi bắt đầu nhận thấy đa phần họ, từ những người hay cười nói đến người hay cáu bẳn, từ người hay khóc lóc đến người suốt ngày chỉ im lặng đều mang trong mình một nỗi mặc cảm, một nỗi đau, một niềm thương nhớ. Cái buồn, cái thê lương ẩn hiện ngay trong những câu chuyện vui vẻ nhất.

Bây giờ là tháng bảy rồi nhỉ? Ở quê tôi bây giờ là chuẩn bị vào mùa cấy rồi. Làm ruộng vất vả nhưng được cái vui. Thằng út nhà tôi cứ những dịp này là đòi nghỉ học. Nó lười học lắm!

Để tôi kể cho mọi người nghe – một người đàn bà nói – nhà tôi bán quán ở gần trường. Thôi thì đủ các loại kẹo, bánh, sữa chua. Cứ giờ ra chơi bọn trẻ lại kéo nhau vào, cả nhà đầy tiếng cười. Chỗ này cháu, chỗ kia cháu. Vui đáo để”.

Sau một ngày lao mình vào công việc, tôi thường thưởng cho mình một khoảng thời gian riêng tư trên sân thượng, ngắm đất trời khi mà cái nắng cuối ngày chỉ còn là những mảnh sáng mà bàn tay của một đấng Thượng Đế nào đó

còn để rơi vãi trên những tán lá. Ngắm cả những bệnh nhân đang vui vẻ trò chuyện bên nhau, cảm thấy lòng mình thư thái.

Một dáng người lồm lũi bước khiến tôi chú ý. Anh Dư! Tôi chưa bao giờ thấy anh ngồi nói chuyện với mọi người. Trong những dịp hiếm hoi anh góp mặt bao giờ anh cũng lặng lẽ. Người ta dễ dàng quên đi sự hiện diện của anh. Và tôi cũng vậy, nếu không có một lần tình cờ tôi thấy anh ngồi một mình trên chiếc ghế đá nhìn ra bờ hồ, miệng lầm bầm:

“Phải chi đừng xuất hiện ngày tôi đã chào đời,

cũng như đêm đã báo:

“đứa con trong bụng mẹ là một nam nhi”

Phải chi ngày ấy là đêm tối,

phải chi từ nơi cao thẳm

Thiên Chúa đừng để ý tới ngày ấy làm gì

Phải chi trên ngày ấy ánh sáng đừng chiếu rọi.

Phải chi ngày ấy tối tăm mù mịt bao trùm,

Mây đen đến che phủ và sương mù bỗng dưng ập xuống

Phải chi ngày ấy bị tối tăm xâm nhập

không được kể vào niên lịch

không được tính trong số các tháng

Này, phải chi đêm ấy là đêm cô đơn buồn thảm

Đêm chẳng có tiếng reo vui

Phải chi những kẻ nguyên rửa ngày

đã sẵn sàng đánh thức con giao long

cũng nguyên rửa đêm ấy.

Phải chi tinh tú ban mai thành tối tăm mịt mờ

và ban mai uống công chờ ánh sáng,

không hề thấy mặt trời xuất hiện.”

Đêm xuống, trăng lên. Xa xa bóng cây tre, cây dừa in mình trên nền trời mờ sáng. Gần hơn là hàng phi lao ào ào gió. Tôi chợt nhớ lại thời thơ ấu của mình. Tuổi thơ của tôi gắn liền với con sông Ân và những buổi chăn trâu cắt cỏ. Lũ trẻ chúng tôi chỉ dắt trâu ra đồng thả, rồi lại gọi nhau chơi cỏ gà, đuổi bắt. Những khi chạy trên đường ruộng mấp mô, ngã, chảy máu chân. Nhưng ngày hôm sau vẫn chạy. Rồi những lần để trâu ăn lúa, người ta mách bố mẹ thì thế nào cũng bị vài roi vào đít. Những đêm trăng như thế này, tôi thường theo các anh trong xóm đi soi cáy. Có khi đi được một quãng xa mà không bắt được con nào. Các anh quay lại nhìn tôi bảo: “Bắt thằng Tuấn trói lại, thả xuống mé sông làm mồi cho cáy”. Tôi tưởng thật sợ quá, khóc thét lên. Tiếng khóc lan ra, tiếng kinh cầu đêm vọng lại nghe như tiếng gió thổi vi vu. Những ngày ấy đã xa, bây giờ chỉ còn lại những khó

nhọc của cuộc sống. Những khi mệt mỏi, chán nản tôi lại nhớ đến cái bình yên của quê nhà.

Có lần thấy anh Dư ngồi một mình ngoài bờ ao. Tôi tiến lại gần, trong lòng cứ nghĩ sẽ rút lui thế nào nếu anh không chào đón? Nhưng khác với sự lo lắng của tôi. Anh cười và bảo “Tuấn à! Ngồi chơi”. Chúng tôi nói chuyện với nhau cởi mở.

-Tuấn bao nhiêu tuổi?

-Em... 33.

-Kém tôi 2 tuổi. Quê ở đâu?

-Em ở Ninh Bình

-Ninh Bình giáp Nam Định. Tuấn làm gì?

-Em buôn bán đồ gỗ.

-Thế sao lại đến đây?

Tôi hơi chột dạ. Nhưng vẫn trả lời

-Sự nhiệt tình, lòng hăng say.

Anh cười.

-Trẻ con, ấu trĩ, hay nói dối.

Tôi im lặng. Anh cười. Tôi ngồi lại một mình ngắm những sóng nước lăn tăn, nghe tiếng anh như một cái thở dài

Cuộc sống con người nơi dương thế

chẳng phải là thời khổ dịch sao?

Và chuỗi ngày lao lung vất vả

đâu khác gì đời kẻ làm thuê?

Tựa người nô lệ mong bóng mát,

như kẻ làm thuê đợi tiền công,

cũng thế, gia tài của tôi là những tháng vô vọng

số phận của tôi là những đêm đau khổ ê chề.

Vừa nằm xuống, tôi đã nhủ thầm: “Khi nào trời sáng?”

Mới thức dậy, tôi liền hỏi: “Khi nào chiều buông?”

Mãi tới lúc hoàng hôn, tôi chìm trong mê sảng

Thịt tôi chai ra, giò bọ lúc nhúc,

da thịt tôi nứt nẻ, máu mủ đầm đìa.

Ngày đời tôi thối thoát hơn cả thoi đưa,

và chấm dứt không một tia hy vọng”

Những câu thơ của anh ám ảnh tôi một cách lạ lùng. Mãi sau này tôi mới biết tất cả những vần thơ ấy là tiếng than của một con người nghèo đói, bệnh tật,

bị ghẻ lạnh nhưng vô cùng thánh thiện trong Kinh Thánh. Khấp người lở loét, giò bọ lúc nhúc, ông bị buộc phải sống cô độc trên một cây cao, cách xa xóm làng. Một hôm, một cô gái nhà quyền quý đi qua, tò mò đứng lại; thấy một con bọ từ cánh tay người đàn ông rơi xuống và biến thành một viên ngọc đẹp cô chưa từng thấy.

Ba ngày sau buổi gặp gỡ hôm ấy. Người ta vớt được xác anh tại chính cái ao chúng tôi thường nói chuyện. Bụng anh trương phình những nước, thịt da sốt sát. Mùi thối nồng nặc. Nhiều người chỉ dám đứng từ xa để nhìn. Ai cũng bảo rằng anh tự tử. Người ta nói với tôi rằng: “Đây chẳng phải là lần đầu tiên. Anh ta đã định tự tử hai lần. Nhưng lần thì người ta phát hiện ra, ngăn được. Lần thì chỉ bị thương nhẹ, cứu được. Sau đó anh ta gần như không quan tâm đến việc sống chết nữa. Ai cũng yên tâm. Chẳng hiểu sao... lần này...”. “ Từ khi anh ta vào đây, tôi chẳng thấy có ai đến thăm bao giờ. Rõ tội!”

“Lạy Đức Chúa, xin Ngài nhớ cho,

Cuộc đời con chỉ là hơi thở,

mắt con sẽ chẳng thấy hạnh phúc bao giờ

Những đôi mắt đã từng nhìn thấy con chẳng nhận ra con nữa,...

Ví tựa mây tan, ví tựa mây bay

Ai xuống âm phủ rồi, sẽ chẳng lên được nữa!

Nó chẳng trở về mái nhà xưa,

nơi nó đã ở hết nhận ra nó rồi.”

Hai ngày sau cái chết của anh. Tôi trở cuộc sống của mình. Trở về với nhịp sống vồn vã, với những khó khăn, thách thức đang chờ đợi.

“Có con lừa nào kêu bên đám cỏ non?

Có con bò nào rống giữa cỏ xanh mơn mơn?”

Hàng phi lao vẫn thẳng tắp, xanh rờn. Gió vẫn vi vu như ngày đầu tôi tới đây.

Nơi con hẻm hút gió

Giữa tháng năm. Cái nóng làm con người muốn phát cuồng, bất lực, không biết phải làm gì, không biết phải trốn đi đâu để thoát khỏi sự tra tấn khổ sở ấy. Nằm trên cái chiếu nóng rang, trong căn phòng rộng hơn mười mét vuông, được lợp bằng pro xi măng, Hương mệt mỏi đưa tay nhìn đồng hồ, 12h 25 phút, đúng cái giờ nắng nhất, độc nhất.

Mày đi thật hả? – Hương thều thào hỏi – khách nào lại gọi vào giữa trưa thế này?

Tao không biết. Khách lạ.

Nhớ cẩn thận!

Tao biết rồi. Thôi mày ở nhà ăn hết bát bún đi, rồi uống thuốc. Thuốc đây – Loan đặt vào tay Hương một nắm thuốc – uống xem tối có đỡ không. Mày cứ thế này rồi lấy gì mà ăn. Thôi, tao đi.

Loan bước ra, cánh cửa phía sau khép hờ chiếu cái ánh nắng gay gắt vào trong phòng. Loan đi rồi, căn phòng đột ngột trở nên lặng lẽ và ngột ngạt quá. Hương cúi nhìn nắm thuốc trong tay mình tự nhiên muốn ứa nước mắt.

Hương và Loan không phải là chị em họ hàng, cũng chẳng phải đồng hương. Một sự tình cờ đã khiến hai người gặp nhau và thương nhau với tình thương đồng loại. Hôm ấy, Hương ế khách, chủ động trong kinh doanh là rất khó, chủ động trong ngành kinh doanh vốn tự có lại còn khó hơn. Nhưng không sao, Hương

không lấy thế làm buồn. Cô mới đánh được một mẻ lớn, có tiền gửi về quê cho mẹ già nuôi hai đứa nhỏ, lại có một khoản nho nhỏ để sắm vài bộ cánh đẹp để đi khách cho được giá, trong túi vẫn còn một con số nhỏ nữa để có thể sống trong tiết kiệm trong một tuần tới. Không nên bắt ép mình quá – Hương nghĩ. Và thế là Hương thả bộ trên đường. Vía hè Hà Nội nhiều hàng quán, những quán cà phê bình dân tràn hết cả lối đi, những quán trà đá che chắn tạm bợ dưới những gốc cây. Và trong những cái quán ấy là la liệt người. Họ ngồi túm tụm với nhau, uống ừng ực những cốc trà đá chẳng có hương vị. Hương không biết họ nghĩ gì, cảm nhận cuộc sống ra sao, có thấy chán chường, tẻ nhạt như nhiều khi Hương vẫn thấy. Một số đàn ông, con trai trong nhóm ấy quay ra nhìn Hương chằm chằm, có người còn nháy mắt hất cằm, có người buông lời chọc ghẹo. Hương mỉm cười, cái cười chào khách thân thiện nhưng lại ẩn chứa một sự mỉa mai, cay đắng. *Những lúc như thế này – lúc mà mình cố gắng là một cô gái đứng đắn nhất – mà họ vẫn nhận ra mình là gái hay sao?* Một cái gì như là tủi chột nhen lên nơi góc cùng của con mắt khô khốc trên khuôn mặt căng căng, chai sạn. Cuộc đời trong mắt Hương từ lâu đã không còn những thú vị lừa lọc, nó trần trụi và thực dụng. Tình cảm của con người, mà cụ thể là tình yêu lừa dối từ lâu đối với Hương chỉ là *xúc lộ, phích phoọc, phích phoọc* và *phì*. Chẳng có gì hơn cả. Đột nhiên Hương thấy buồn và thương con người một cách ghê gớm. Có biết bao nhiêu người vẫn còn đang sống trong mộng ảo – Hương đau đớn nghĩ; họ sẽ ra sao nếu những điều họ hằng mong chờ, hy vọng đột nhiên sụp đổ, đột nhiên biến thành một bằng chứng xác thực, chứng minh niềm tin khờ khạo, ngu ngốc của họ? Hẳn là thất vọng lắm. Như Hương đã từng thất vọng. Cảnh vật bỗng nhiên nhòe đi, Hương thấy mắt mình ứa nước.

Con bà mày, mày dám giở trò với bà hả? – tiếng đàn bà lạnh lạnh làm Hương chú ý. Phía trước mặt một người đàn ông đang cầm đầu lao đi trên chiếc tay ga rẽ tiền. Ở phía sau, nơi tiếng chửi rửa phát ra là hai cô gái, cô áo xanh lạng lẽ

quay mặt nhìn vào bên đường. Cô áo đỏ hai tay chống nạnh, gân cổ chửi với theo người đàn ông đã mất hút từ bao giờ.

Đ.m, nếu mày hần hoi tử tế sao chẳng ở nhà chơi vợ mày đi, tìm đến bọn tao làm gì. Loại trắng hoa còn dám khinh rẻ người khác. Giọng nói đầy hần học, uất ức. Sau đó cô ta quay ra quắc mắt nhìn cô gái đứng bên cạnh. Rồi nhanh như chớp giáng một cái tát thẳng thắn vào mặt người đứng đối diện. Cô áo xanh không nói gì, mặc cho sự tức giận đã khiến đôi phương lùi xềnh xệch mình vào một góc cây.

Mày mới tới?

Một khoảng im lặng cộng với cái đầu nghiêng nghiêng hơi cúi được coi như một câu trả lời đồng thuận.

Mày nhìn kỹ cái mặt tao đây – vừa nói cô này vừa túm tóc cô áo xanh giật ra phía sau, khiến khuôn mặt ngược lên. Từ nay nếu thấy tao ở đâu thì phải tránh cho xa. Rõ chưa?

Hai từ “rõ chưa” đầy hần học và đe dọa. Nói rồi cô này bỏ đi. Khi ấy có một sự thúc giục nào đó khiến Hương tiến lại gần, Hương không đọc được điều gì trên khuôn mặt hay trong mắt của người đối diện, chỉ khi định quay đi Hương mới thoáng thấy đôi môi ấy hình như mím chặt hơn. Hương bất giác đưa tay vỗ nhẹ vào vai cô gái. Chỉ thế thôi mà họ thành bạn và ở với nhau cho tới bây giờ.

* *

*

Đã ba giờ chiều rồi mà vẫn còn nóng quá. Cái nóng làm căn phòng như nhỏ hơn một chút, hẹp hơn một chút, hầm hập nóng như lò bát quái. Hương đưa tay

vuốt những giọt mồ hôi đang vã ra trên trán và thấy mình sắp đứng không nổi. Hương nhắm mắt, lắc lắc cái đầu như thể làm như vậy sẽ tỉnh táo trở lại. Nhưng khi mở mắt ra lại chỉ thấy mọi thứ nhòe thêm chút nữa. Cả người Hương mệt mỏi, các khớp xương như muốn long ra, đầu đau như búa bổ. Hương đã uống mấy viên thuốc gì đó Loan đưa mà vẫn không đỡ. Cô buồn rầu ngồi tựa vào mép tường, khép hai cánh mắt lại hy vọng cái cảm giác bứt rứt, khó chịu sẽ chìm xuống. Nhưng chính lúc ấy, nỗi lo cơm áo lại nổi lên. Loan nói đúng – Hương nghĩ – cứ ồm thế này rồi lấy gì mà ăn. Hương đã nghỉ làm nửa tháng nay, số tiền còm cõi tiết kiệm được cũng sắp hết. Rồi đây sẽ lấy gì mà sống? Hương là trụ cột chính trong cái gia đình có bốn miệng ăn, một già cả, hai trẻ con và Hương. Cô không biết trông vào đâu. Hương gục mặt im lặng. Con đau đầu lại tiếp tục giật lên từng đợt. Hương thấy người mình lả đi. Cô nghiêng người nằm trên nền đất. Cái mệt mỏi này làm Hương bỗng nhớ một ngày nào đó cách đây gần một năm. Chuyện là thế nào nhỉ? Hương cố nhớ.

Hôm ấy, có một khách quen gọi điện cho Hương. Bước vào một khách sạn năm sao sang trọng, trong lòng khắp khởi mừng thầm. Bước vào phòng Hương thấy gã đàn ông gọi điện cho mình đang ngồi cùng với một ông béo phì, bụng to như cái trống. Sau một hồi trò chuyện hẩn khép nép lòi cô ra ngoài, dúi vào tay cô mấy tờ năm trăm ngàn và không quên mở ngoặc *anh đưa trước để khuyến khích. Sếp đấy, làm cho tốt, xong việc sẽ được thưởng hậu.* Thế là cô lao vào gã đàn ông phì nộn kia với tất cả sức cuồng nhiệt. Cô cố gắng phô bày hết những ngón nghề đỉnh cao của mình, quyết tâm làm cho gã một buổi khó quên. Nhưng số cô đúng là số chó mực! Dù cô có cố gắng thế nào thì với gã đàn ông ấy vẫn là chưa đủ. Cô giật mình nhận ra hẩn không giống những gã đàn ông khác mà cô từng tiếp. Những gã khác chỉ cần bốn trên mười chiêu của cô là đã đủ đô, say như điếu đổ; vậy mà lão này... lão hành sự mà miệng không ngừng chửi rửa những câu đầy nhục dục,

lão lôi cô xềnh xệch, bắt cô làm theo mọi tư thế kỳ quái mà hấn nghĩ ra. Nhưng điều làm cô hoảng sợ nhất ấy là hấn hì hục liên tục hơn ba tiếng đồng hồ mà vẫn không hề có dấu hiệu là sắp dừng lại. Cô thở không ra hơi, cô kêu gào, chửi rủa nhưng chẳng ăn thua. Cuối cùng đành xuống nước van lạy hấn buông tha và không quên moi hết tiền trả lại. Cô lết về phòng. Không đủ sức để thay đồ, cởi dép, cô nằm bẹp như một con gián trước sự ngỡ ngàng của Loan. Ngày hôm sau, cái cảm giác buồn nôn đánh thức cô dậy. Những đợt nôn khan đến quặn ruột. Rồi lại sốt, cửa mình cô nóng rát, đau đớn. Trán liên tục vã mồ hôi lúc nóng, lúc lạnh. Và kết quả khám phụ khoa là cô bị viêm, nấm âm đạo. Chẳng những không được đồng nào lại còn rước họa vào thân – cô nghĩ. Từ đó đến nay cũng đã lâu rồi. Nấm cũng đã chữa khỏi nhưng cô cứ dặt dẹo mãi. Thế là thế nào nhỉ? Cô bóp đầu suy nghĩ. Từ trước tới nay, cô chưa bao giờ lâm vào tình trạng như thế. Dù có tiếp mười người một ngày thì cũng chỉ một hai hôm sau là lại sức. Và những trận ốm của cô, dù là những trận nặng nhất cũng chưa bao giờ quá một tuần. Cô còn trẻ, mới hai mươi tám tuổi, cô không tin mình đã đến tuổi bệnh tật. Vậy thì tại sao nhỉ? Chân tay cô ngứa ngáy, nhoi nhói như rôm đốt, cô đưa tay gãi và chột khựng lại khi thấy trên da mình nổi những mụn li ti. Cô cuống cuống vén váy, vén áo lên. Khắp trên người cô từ chân tay, bụng đến cả bẹn cũng đầy những mụn như phát ban. Cô đưa tay xoa xoa những cái mụn và phát hiện người mình còn mọc rất nhiều hạch. Cô sợ hãi. Một cảm giác bất lực, hoảng hốt và điên cuồng khi bị xâm chiếm. Cô cào cấu mình cứ như thể làm vậy những thứ gớm ghiếc kia sẽ buông tha cô. Nhưng vô ích, chúng vẫn lì lợm bám dính vào người cô. Chúng chế nhạo cô, thách thức cô làm sao để lôi chúng ra trong khi chúng đã là một phần con người cô? Chân tay bất lực, chỉ có những suy nghĩ vẫn liên tục hoạt động, bắt cô phải nhìn nhận sự thật này. Một linh cảm xấu khiến cô tưởng tượng ra một bản thân mình tiều tụy, xơ xác và một cái chết sẽ đến rất mau. Cô bịt hai tai lại, và hét lên. Cả thế giới vẫn lặng im, không có phản ứng gì trước tiếng hét tuyệt vọng đó.

*

*

*

Loan ngồi trên chiếc ghế đá đặt trong khuôn viên của bệnh viện. Tay cầm điện thoại mà đầu thì cứ ngoái lại đằng sau chờ đợi.

Quái, làm gì mà lâu thế chứ?

Thật lòng Loan chẳng muốn đến bệnh viện. Sau lần đưa xác mẹ từ viện về, Loan đã hứa với mình là sẽ chẳng vào bất cứ bệnh viện nào nữa, bởi trong cô cái cảm giác lạnh lẽo trống trải khi chứng kiến sự im lìm, bất động của mẹ cứ luôn tồn tại. Loan sợ, sợ nhìn thấy người chết, sợ khi nghĩ đến rồi mình cũng chết. Nhưng hôm nay Loan đã đến đây. Cái Hương thật tốt – Loan nghĩ, có lẽ nó biết mình sợ nên bảo mình ngồi ngoài này đợi. Cái nắng rọi xuống chỗ Loan ngồi mỗi lúc một gay gắt. Tí nữa mà về thì vỡ đầu. Loan nhớ mấy hôm trước, khi Loan đi làm về thấy Hương đang nằm dưới đất, hai tay ôm đầu, nước mắt giàn giụa. Nhìn thấy Loan, Hương khóc nức lên rồi gục mặt vào lòng Loan nhỏ bé như một đứa trẻ. Loan không biết có chuyện gì đã xảy ra chỉ biết sau đó Hương nói muốn đến viện, muốn Loan đưa đi. Loan đồng ý những mãi đến hôm nay, sau mấy ngày dưng dăng, suy nghĩ Hương mới quyết định đến đây.

Thấy Hương từ đằng xa. Loan chạy vội tới nhưng Hương chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng đi ra cổng. Loan vội vàng lấy xe đuổi theo sau. Một khoảng lặng im, bức bối kéo dài trên suốt đường về. Khi còn cách nhà một đoạn Hương bảo muốn thả bộ một mình. Hương chậm chậm bước. Con đường này Hương đã đi không biết bao nhiêu lần, những hôm vội vã, những buổi lả loi, thế mà hôm nay lại thấy xa lạ quá! Khuôn mặt phì nộn của gã đàn ông nọ, cứ loang loáng hiện ra trước mắt Hương. Hương bỗng thấy đời mình sao cay cực quá! Hương đã làm gì nên tội để

suốt đời phải chịu khổ sở, khinh rẻ. Phải gồng mình lên trơ trẽn, gai góc? Để rồi bây giờ còn phải ê chề trong đau đớn, bệnh tật? Hương rẽ vào con hẻm dẫn về căn phòng của mình. Hai bên là hai ngôi nhà cao tầng xây lung lay với nhau. Hai ngôi nhà khang trang quá! Đẹp đẽ quá! Chắc trong ấy tràn ngập niềm vui, tiếng cười. Hương cũng muốn có một ngôi nhà như thế.

Con hẻm dài, dẫn thẳng đến căn phòng của Hương. Phía trước mặt là một cái cây lớn. Toàn bộ khung cảnh trước mắt khiến Hương liên tưởng tới một cái vũng tù túng, dễ bị lãng quên. Nhưng không hiểu sao Hương vẫn thích nơi này. Nó như một thế giới riêng biệt. Nơi đây không ai biết Hương là ai. Người ta không coi trọng cũng không khinh rẻ, Hương chỉ mong có thế. Cô tìm thấy ở nơi tù túng này một khoảng không gian để thở. Và một điều mà Hương thích nhất, ấy là con hẻm này dù lọt thỏm trong bê tông, bị che lấp bởi sự rậm rạp của cây cối, nhưng lúc nào ở đây cũng có gió. Gió lồng lộng thổi dù ở ngoài kia – con đường cách có vài bước chân, có cả một khoảng không gian thoáng đãng lại không hề có một chút gió. Cô mong có một ngày sẽ hiểu được sự có mặt của những cơn gió kỳ lạ đó.

Cô ngồi xuống tựa lưng vào bờ tường và thấy trong mình một khoảng không trống rỗng, nghe tiếng gió thổi thê lương trong lòng. Nghe thấy cả tiếng chân nhỏ bé của lòng mình đang hoang mang và kêu gào tuyệt vọng. Cô bất giác lấy chiếc điện thoại trong túi ra, tra danh bạ. Một danh sách dài với những cái tên bắt đầu bằng âm A và kết thúc bằng Iu. A.Bình Iu, A.Cường Iu, A.Phong Iu, A.Phú Iu... Ôi! Những người đàn ông! Những người đã cùng cô bao đêm ân ái giờ lại không thể mượn một bờ vai để tựa vào! Một cơn gió cuộn lên, thổi cả tâm trí cô trở về với quá khứ. Trở về với hình ảnh hai người đàn ông mà cô đã từng thật lòng thương yêu. Nhưng cả hai người đều đã bỏ cô mà đi. Một người dứt áo ra đi không một lời từ biệt trong một tai nạn giao thông, để lại trong cô bao thương cảm, xót xa và cái bụng bầu, đang lùm lùm sáu tháng tuổi. Một người người nhẹ nhàng nói lời

từ biệt rồi tay trong tay đi với người phụ nữ khác, để lại cô với trách móc, oán hận và đứa con đỏ hỏn còn nằm trong lòng. Tất cả đều rời bỏ cô mà đi, không có ai thương yêu cô cả. Họ chỉ đùa cợt cô thôi, chỉ coi cô như một hình nộm vô tri để tha hồ quăng quật, giày vò. Cô nhớ lại gương mặt phì nộn của gã đàn ông nọ, nhớ lại cái cười đều đặn và những lời thô bỉ hằn phát ra mà lòng đầy oán hận. Chính là hắn – gã đàn ông khôn kiếp đã hủy hoại đời cô. Trong lòng Hương dấy lên một nỗi căm thù sâu sắc.

Cơn gió nơi con hẻm chợt tắt. Cô xăm xăm bước đi mà không nhận ra sự thiếu vắng này.

Hương lao vào đàn ông như một con thiêu thân. Bắt đầu từ những cái tên quen thuộc đến bất cứ người đàn ông hay trai trẻ nào có thể mời chài. Từ chối tất cả những ai có ý muốn *bảo hộ lao động*. Hương cho họ những phút giây thống khoái ngắn ngủi rồi chắc chắn lấy đi cả phần đời phía trước của họ. Cô cứ lao đi như là quyết chết. Loan buồn rầu nhìn Hương ngày một xanh xao tiều tụy. Cô không lên án, cũng không ngăn cản Hương. Cô chỉ đau lòng cho Hương. Giá như Hương biết quý trọng thân mình một chút. Loan những muốn an ủi, khuyên can nhưng chẳng được. Từ ngày ở bệnh viện về, Hương trở thành một con người khác, hay gắt gỏng, chửi rủa, tàn nhẫn.

Hôm nay, Hương nằm ở nhà. Cơn đau đầu lại hoành hành, vật vã, khiến cô không thể cất mình dậy nhưng trong lòng cô sự tức tối vẫn không nguôi. Loan bưng một tô cháo đặt đầu giường và nói.

Mày dậy ăn một chút đi.

Hương không nói gì, cũng không đưa mắt nhìn Loan.

Tao không làm gì sai với mày. Thế nên mày đừng trút giận lên tấm lòng của tao và làm hại chính bản thân mình.

Tao cơ bản không cần tấm lòng nào hết – Hương trả lời – và cũng không cần cái gọi là bản thân này – giọng nói như hơi chùng đi.

Cả hai người ngồi lặng không ai nói với ai câu nào. Thời gian cứ chậm chậm trôi qua. Bỗng chiếc điện thoại đổ chuông. Số lạ. Hương bốc máy. Đầu dây bên kia giọng một người đàn ông uể oải.

Xin lỗi. Có người cho tôi số điện thoại này, cho hỏi đây có phải...

Phải. Nếu anh muốn tìm gái – Hương trả lời, cô giấu cái đuôi sức trong lời nói. Một khoảng thời gian chững lại như chột dạ.

Chúng ta có thể gặp nhau ở đâu?

Tôi có địa điểm ở gần công viên H.P

Được. Nửa tiếng nữa gặp lại cô.

Hương cúp máy. Gượng gạo đứng dậy thay đồ.

Mày đi đâu?

Hương không nói gì, chỉ trả lời bằng một tràng ho dài đến đứt hơi.

Tao đi thay mày.

Không khiến.

Gặp ở công viên H.P? Loan vừa nói vừa với tay lấy thêm cái áo.

Tao đã nói là không khiến.

Loan bước ra.

Tao không biết mày lại thù đàn ông đến thế. Mày ở nhà, tao sẽ dẫn nó vào đây.

Hương loạng choạng trở lại giường. Đưa tay vuốt lại tóc, sửa lại quần áo. Một lát sau một người đàn ông cao lớn bước vào. Phía sau lưng, Loan nhẹ nhàng khép cánh cửa lại. Người đàn ông đứng xây lưng lại với sáng, nên Hương không thể nhìn rõ thấy khuôn mặt anh ta ra sao. Hương nhả môi mình đang kệt chặt trong hai hàm răng ra. Cười một cái thật tươi trong khi những cơn đau đầu vẫn giật lên từng đợt.

Anh! Em đợi anh lâu lắm rồi. Hương kéo người đàn ông lại giường. Và lao luôn vào vòng tay anh ta. Một mùi mồ hôi lam lũ phả ra. Hương thấy trong tay mình một làn vải ram ráp, rẻ tiền. Nghèo kiệt xác còn bày đặt chơi gái. Đáng chết!

Sao lại ra nông nổi này? - Giọng người đàn ông trầm trầm cất lên. Một câu hỏi bất ngờ, không ăn nhập gì với những diễn biến thông thường làm Hương ngỡ ngàng. Hương toan ngược mắt lên thì vòng tay của người ấy ôm siết Hương lại.

Hương ơi! Chúng ta đều khổ!

* *

*

Hương lang thang đi trên cầu Chương Dương đầy nắng, đầy gió. Mùa hè nào cũng đầy nắng, đầy gió thế này phải không? Hương bám vào thành cầu. Bước một

chân lên cái lan can. Ngả người về phía trước. Thấy nước dưới sông cuộn cuộn chảy, đục ngầu.

Hương! Em là Nghĩa. Hương còn nhớ không?

Hương ngược đôi mắt đã dại đi vì những cơn co giật.

Chú Nghĩa?

Phải. Là em đây? Sao lại ra nông nổi này hả Hương?

Hương đẩy người đàn ông ra và méo mó hỏi. Sao chú lại ở đây?

Em cũng không biết. Cô Loan bảo em đừng tới. Sau đó em mới biết là Hương.

Vậy chú còn muốn nữa không?

Muốn. Hương nhìn Nghĩa dăm dăm.

Em muốn Hương sống.

Không gì làm tôi vương bận.

Những chiếc thuyền máy chạy xình xịch, trở đầy cát như sắp chìm.

Hương nói Hương không có gì? Hương nói không ai yêu thương Hương, không gì làm cho Hương vương bận? Vậy anh trai tôi Hương để ở đâu? Tình yêu của anh trai tôi dành cho Hương, Hương để ở đâu? Còn con của Hương nữa. Hương để ở đâu? Chẳng lẽ sau vụ tai nạn ấy Hương đã không còn nhớ có người yêu Hương cho đến tận phút cuối cuộc đời? Hương có bao giờ nghĩ, nếu anh ấy

còn đang quanh quẩn đâu đây, nhìn thấy Hương trong thảm cảnh này anh ấy sẽ đau đớn bao nhiêu, dằn vặt bao nhiêu, bất lực bao nhiêu? Tỉnh lại đi, chị dâu!

Hương ngược đôi mắt sưng húp nhìn Nghĩa. Chú gọi tôi là... chị dâu?

Phải! Chị dâu! Mãi mãi sẽ là như thế.

Những cánh lục bình ngả ngớn sau cơn lốc mà chiếc thuyền máy để lại. Loang loáng trong lớp nước ấy Hương thấy gương mặt của mẹ mình, của hai đứa con. Hương chợt nhận ra mình chưa bao giờ làm được gì cho họ. Bất chợt một cơn gió thổi qua. Ngay lúc ấy, không hiểu sao Hương chợt nghĩ cơn gió ấy chính là cơn gió trong cơn hèm nọ. Bây giờ thì tao đã hiểu rồi, tao hiểu mày rồi, gió ạ.